

Arrest

nr. 253 547 van 27 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen in augustus 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 augustus 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 november 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 6 oktober 2020 gehoord.

1.3. Op 3 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op (...) 1995 geboren in Maracay, Venezuela. Sinds u een baby was groeide u op bij uw grootouders langs vaderskant in het huis van uw grootmoeder in Valera in de staat Trujillo, u noemt hen mama en papa. U leerde uw biologische moeder pas kennen toen u achttien jaar oud was. Uw biologische vader was ook afwezig gedurende een groot deel van uw kindertijd, maar u zag hem wel steeds tijdens de vakantie en jullie hadden telefonisch contact. Uw biologische moeder is werkzaam als assistente van de burgemeester van Aragua. De vader van uw moeder was politicus D. V., lid van de nationale grondwetgevende vergadering en gouverneur van het hoofdstedelijk district, die in augustus 2020 overleed aan de gevolgen van het coronavirus. U hebt uw grootvader nooit persoonlijk gekend. U bent alleenstaand en u hebt geen kinderen.

Toen u ongeveer 17 jaar oud was nam u tweemaal deel aan protesten tegen de overheid omdat er geen water was en veel basisproducten ontbraken in de winkels. Hierna werd de situatie in uw land gevaarlijker en mocht u van uw grootouders niet meer deelnemen aan manifestaties. U ondervond achteraf geen problemen omwille van uw deelname.

In juli 2015 ging u naar het gemeentehuis in Maracay om uw biologische moeder een bezoek te brengen op haar werk. Daar werd u aangesproken door een man van de nationale garde die u een job aanbood. Deze man gaf aan dat hij uw moeder kende en een goede vriend was van uw grootvader Dario. U zei dat u geen interesse had om voor de overheid te werken, waarop de man u zei dat u er spijt van zou krijgen en dat u nog wel van hem zou horen.

Voor deze feiten zich voordeden had u al besloten dat u wilde reizen en dat u op 9 september 2015 met een toeristenvisum naar Panama ging vertrekken. Om afscheid te nemen van uw overgrootmoeder verbleef u begin september 2015 enkele dagen bij haar. Toen u daar was werd u door uw grootmoeder gebeld. Zij zei u dat er op 3 september 2015 vijf personen naar jullie thuis waren gekomen om het huis te doorzoeken. Eén van de mannen vroeg waar u was maar zij gaf hen geen info. U besloot dat het veiliger was niet meer naar huis te gaan voor uw vertrek naar Panama en uw grootvader bracht u van bij uw overgrootmoeder naar de luchthaven.

Op 9 september 2015 vloog u van Venezuela naar Panama. Toen u daar woonde meldde u zich aan voor een legalisatieprocedure waarna u een verblijfsstatuut kreeg voor twee jaar. Na het verloop van die twee jaar verlengde u uw verblijfsstatuut voor een duur van zes jaar. Omdat u de sociale zekerheid niet meer wilde betalen was uw werkvergunning kort voor uw vertrek naar België verlopen.

Na uw vertrek naar Panama zijn verschillende personen tot 2017 bij uw biologische vader naar u blijven vragen. Ze kwamen steeds naar zijn huis en bij één van de bezoeken in 2017 dreigden ze hem gevangen te nemen of te vermoorden als u niet zou opdagen. Tijdens een volgend bezoek vertelden ze hem dat ze wisten dat u in Panama was. Ze bleven uw vader opzoeken, maar ondernamen verder niets.

Toen u in Panama woonde handtekende u een document tegen de nationale oprichtingsvergadering in Venezuela, maar hier heeft u verder niets van vernomen. U steunt de oppositie en bent aanhanger van interim-president Guaido, maar u bent verder niet politiek actief.

De periode dat u in Panama woonde keerde u tweemaal terug naar Venezuela. De eerste keer was van 11 tot 15 mei 2018, toen nam u het vliegtuig van Panama naar Venezuela en terug. Tijdens uw verblijf in Venezuela had u geen problemen.

De tweede keer was op 4 juli 2019 toen u het vliegtuig nam van Panama naar Colombia en daar de bus nam tot Venezuela. Op 15 juli 2019 kwamen er opnieuw mannen naar het huis van uw vader om u te zoeken. Gelukkig was u op dat moment niet aanwezig, u verbleef immers in de nieuwe woning die uw vader kort daarvoor gekocht had. Door dit voorval merkte u echter dat u en uw familie nog steeds gevaar liepen en voelde u zich niet meer veilig in uw land.

Op 20 juli 2019 nam u in Venezuela de bus terug naar Colombia om op 23 juli 2019 van daar terug naar Panama te vliegen. Op 5 augustus 2019 nam u samen met uw nicht K. L. T. B. (DVZ xxx, CGVS xxxx) het vliegtuig van Panama naar Spanje en van Spanje naar Frankrijk waar u de bus nam naar België.

Hier diende u op 13 augustus 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Indien u zou moeten terugkeren naar Venezuela vreest u dat u ontvoerd, gefolterd, verkracht of vermoord zal worden. Ook bent u bang dat ze uw familie iets zullen aandoen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, een aanklacht bij de politie, uw vliegticket, informatie over uw biologische grootvader D. V., een medisch verslag van uw vader, een kopie van de identiteitspagina van het paspoort van uw vader, een geboorteakte van uw halfbroer M.A.I.B. (langs vaderskant), de koopakte van een nieuwe woning op naam van de vrouw van uw vader, een factuur van elektriciteit en gas, een adreshistoriek van uw vader, de geboorteakte van uw moeder, een kopie van uw Cedula de Identidad.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde aannemelijk maakt. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uwen hoofde rechtvaardigt.

Als motief voor uw aanvraag om internationale bescherming haalt u aan dat u gezocht werd door de nationale garde. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht, uw verklaringen hieromtrent zijn immers onaannemelijk en vaag.

De start van uw problemen situeert u in juli 2015, wanneer u uw biologische moeder een bezoek bracht op haar werk. Daar zou u aangesproken zijn door een lid van de nationale garde die u een job wilde aanbieden. U maakte hem duidelijk dat u geen interesse had om voor de overheid te werken. Uw afwijzing lokte een reactie van afkeuring uit bij de man die u vervolgens beloofde dat u nog van hem zou horen en dat u spijt zou krijgen (CGVS, p.12). Dit dreigement zou de start vormen van al uw problemen.

Ten eerste slaagt u er niet in duidelijk te maken om welke reden de nationale garde precies naar u op zoek zou zijn. Behoudens één kort gesprek in juli 2015 kwam u nooit eerder in contact met de man die u zou bedreigd hebben en deed u nooit iets dat de aandacht van de nationale garde ongewild op u zou kunnen vestigen. Ook verklaart u dat u nooit eerder problemen had met de politie of de autoriteiten. U wordt er tijdens uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat het voor het CGVS niet duidelijk is waarom u precies gezocht zou worden en u wordt gevraagd dat uit te leggen. U antwoordt dat u eigenlijk geen idee hebt, dat het misschien gaat om macht of geld, maar dat u hier geen antwoord op hebt. U suggereert nog dat de nationale garde misschien losgeld voor u zou kunnen vragen (CGVS, p.13, p.16). Deze beweringen zijn echter louter gebaseerd op vermoedens die u op geen enkele moment weet hard te maken. Mocht de nationale garde effectief naar u op zoek zijn zouden zij bovendien toch op de hoogte zijn van het feit dat u het land in september 2015 verlaten had aangezien u vertrok van op de internationale luchthaven van Caracas. Deze informatie in combinatie met het gebrek aan duidelijke redenen waarom u gezocht zou worden zorgt er dan ook voor dat de geloofwaardigheid van uw relaas op losse schroeven komt te staan.

Een eerste incident waarbij men u kwam zoeken zou zich hebben voorgedaan vlak voor uw vertrek naar Panama in september 2015. Vijf mannen van de nationale garde, in uniform en in een officieel voertuig vielen het huis van uw grootmoeder binnen op zoek naar u (CGVS, p.12). Op dat moment was u echter bij uw overgrootmoeder. Uw grootmoeder waarschuwde u om niet meer terug te komen en u besloot van daaruit het land te verlaten. Het is echter niet aannemelijk dat, mocht de nationale garde effectief naar u op zoek zijn geweest, u zonder problemen een vlucht kon nemen op de internationale luchthaven van Caracas.

Na het eerste incident zou er volgens u niets meer gebeurd zijn tot ze in 2016 plots, zonder enige duidelijke aanleiding, opnieuw naar u begonnen te zoeken bij uw vader thuis (CGVS, p.13). Volgens uw verklaringen doorzochten ze zijn huis en stelden ze heel veel vragen. Daarna zouden ze ontelbare keren naar het huis van uw vader zijn gekomen. Ze klopten steeds op de deur, kwamen binnen en praatten met iedereen, ze gingen het huis rond en vroegen waar u was, soms bleven ze een uur, soms een paar minuten (CGVS, p.17). In 2017 zouden ze ook voor het eerst gedreigd hebben dat ze uw vader gevangen zouden nemen, hem zouden vermoorden of zijn familie iets zouden aandoen mocht u niet tevoorschijn komen (CGVS, p.13). Desondanks deze dreigingen en het feit dat u zich niet liet zien gebeurde er verder niets met uw familie. Volgens u gingen de bezoeken gewoon door tot zelfs na uw vertrek naar België. De laatste keer dat de nationale garde naar de woning van uw vader kwam zou in februari 2020 geweest zijn. Ook hier weet u opnieuw niet te verklaren om welke reden ze zouden stoppen met zoeken na februari (CGVS, p. 15). Evenmin is het duidelijk waarom u al meer dan vijf jaar zo belangrijk zou zijn dat de nationale garde zo intensief naar u bleef zoeken. Uw verklaringen omtrent deze bezoeken versterken dan ook het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal. Uw vader woont bovendien tot op de dag van vandaag in Venezuela en heeft verder geen noemenswaardige problemen ondervonden.

Verder is het niet geloofwaardig dat u, mocht u effectief voor uw leven of dat van uw familie vrezen, niet meer moeite zou doen om te proberen deze problemen aan te pakken. Volgens uw verklaringen was de man die u benaderde in 2015 immers een vriend van uw moeder en van uw grootvader D. V.. U hebt echter op geen enkel moment uw biologische moeder hierover aangesproken of geprobeerd te achterhalen wat het probleem was. U verklaart dat door te zeggen dat ze nooit geïnteresseerd was in u en dat u bang was dat ze niets zou doen. Het is echter niet omdat uw moeder nooit interesse in u toonde toen u opgroeide dat ze het niet erg zou vinden mocht u ontvoerd, opgepakt of vermoord worden (CGVS, p.16). Aangezien u uw moeder sinds enkele jaren opnieuw sprak mag toch verwacht worden dat u een minimale inspanning levert om via haar deze problemen aan te pakken. Bovendien verklaart u dat u haar voor u door de man werd aangesproken in 2015 één keer per maand zag wat betekent dat u toch een zekere band met haar had (CGVS, p.8). Ook na het overlijden van uw grootvader, toen u al in België was, stuurde u uw moeder een bericht om haar sterfte te wensen, waaruit blijkt dat jullie dus wel degelijk, zij het minimaal, contact hadden met elkaar (CGVS, p.9).

Daarnaast getuigt het feit dat u meermaals terugkeerde naar Venezuela, het land waar u beweert voor uw leven te vrezen, evenmin van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. In mei 2018 nam u het vliegtuig van Panama naar Venezuela en kon u zonder problemen het land betreden. Deze feiten doen dan ook opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Mocht u immers effectief gezocht worden door de nationale garde zou u toch bij het betreden van het land meteen worden opgepakt of zouden zij weten dat u terug in Venezuela was en u opnieuw thuis komen zoeken. U verklaart echter dat u geen enkel probleem had en dat ze pas maanden later opnieuw naar het huis van uw vader kwamen om u te zoeken. Van dat bezoek zegt u dat het hetzelfde was als altijd en dat er niets speciaal aan was (CGVS, p.18). Het is echter niet aannemelijk dat mocht u het land binnenkomen via de internationale luchthaven, dat de nationale garde hier niet van op de hoogte zou zijn en dat deze informatie bij latere bezoeken niet tegen uw vader zouden gebruiken. Het feit dat u probleemloos Venezuela in en uit kon via de internationale luchthaven doet dan ook verder het vermoeden rijzen dat u niet door de nationale garde gezocht werd.

De tweede keer dat u terugkeerde was in juli 2019, u vloog dan naar Colombia en kwam over land Venezuela binnen. Op 15 juli 2019 zou de nationale garde toen de woning van uw vader zijn binnengevallen, maar u was op dat moment in de nieuwe woning van hem en zijn gezin. Uw vader zou door drie mannen van de nationale garde in elkaar geslagen zijn. De mannen zeiden dat ze niet aan het spelen waren en dat ze met u wilden spreken. De volgende dag ging uw vader klacht indienen en ging hij naar het ziekenhuis. De klacht die hij indiende legt u voor tijdens uw persoonlijk onderhoud. Hierbij dient te worden opgemerkt dat nergens blijkt dat uw vader degene was die de klacht ging indienen. De klacht staat immers op uw naam en is vanuit uw standpunt geschreven. U zegt dat uw vader de klacht ging indienen met behulp van een bevriende politievriend en dat die hem hielp het in uw naam te doen omdat hij dacht dat als hij het op zijn naam zou doen het niets zou uithalen. Deze verklaringen doen dan ook afbreuk aan de authenticiteit van de klacht aangezien u zelf verklaart dat het een bevriende politievriend was die ze indiende en dat u zelf nooit op het politiebureau aanwezig was (CGVS, p.19). De bewijswaarde van deze klacht wordt hierdoor dan ook in ernstige mate gerelativeerd. Bovendien is ze gebaseerd op uw verklaringen en kan ze de feiten zelf niet bevestigen of ontkrachten. Naast de klacht legt u ook een medisch attest neer dat uw vader verkreeg doordat hij de dag na de aanval door

de nationale garde naar het ziekenhuis ging. Deze klacht lijst de verwondingen die uw vader had op maar kan niets bewijzen betreffende de oorzaak van zijn verwondingen. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de inhoud van uw beslissing.

Het feit dat u het veilig genoeg acht om op twee verschillende gelegenheden terug te keren naar uw land doen in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uw argument zijnde veel van uw familieleden geen paspoort hadden en dat u uw familie heel graag wou terug zien is geen geldige reden om uw terugkeer te rechtvaardigen (CGVS, p.13). Mocht u effectief geloven dat uw eigen leven en dat van uw familie in gevaar was mag toch van u verwacht worden dat u er alles aan doet om te proberen vermijden dat u of uw familie schade wordt toegebracht.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees, namelijk dat u gezocht werd door de Bolivariaanse nationale garde. Uw verklaringen kunnen dan ook niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Terzijde wordt nog opgemerkt dat u stelt vroeger politiek actief te zijn geweest en aanhanger te zijn van de interim-president Guaido. Over uw politieke activiteiten verklaart u slechts te hebben deelgenomen aan twee marsen en dit toen u zeventien jaar oud was. U ondervond verder geen problemen ten gevolge van uw deelname en ging daarna nooit meer protesteren (CGVS, p.9, p.17). Deze deelnames zijn dan ook niet meer relevant voor het onderzoek naar uw aanvraag om internationale bescherming. Ook de petitie die u ondertekende tijdens uw verblijf in Panama heeft, gezien het ongeloofwaardige karakter van de ingeroepen vervolgingsfeiten, verder geen invloed gehad op uw leven waardoor het feit dat u uw handtekening zette evenmin een invloed heeft op de beslissing (CGVS, p. 9-10).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale

bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen economische problemen had. U woonde en werkte al enkele jaren in Panama en besloot zelf dat u de sociale zekerheid van uw werkvergunning niet meer wilde betalen, waardoor u ze verloor (CGVS, p.7). Voor u in 2015 van Venezuela naar Panama vertrok werkte u ook steeds als verantwoordelijke van een telefoonwinkel (CGVS, p.9). Uw familie woont op dit moment nog steeds in Venezuela en uw vader is werkzaam als zelfstandige (CGVS, p.8).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde stukken werpen geen ander licht op deze beslissing. De koopakte van een nieuwe woning op naam van de vrouw van uw vader, een factuur van elektriciteit en gas en een adreshistoriek van uw vader, tonen aan dat de vrouw van uw vader een nieuwe woning aankocht en dat zij daar de nutsvoorzieningen van betaalden. Uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, een geboorteakte van uw halfbroer M. A. I. B. (langs vaderskant), de geboorteakte van uw moeder, een kopie van uw Cedula de Identidad, een kopie van de identiteitspagina van het paspoort van uw vader en informatie over uw grootvader D. V., bevestigen uw identiteit en die van uw familie die op dit moment

door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Uw vliegticket bevestigt de verklaringen die u aflegde in verband met uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster betwist de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en voert aan dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen: (i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij gezocht wordt door de nationale garde, haar verklaringen hieromtrent zijn onaannemelijk en vaag (1) verzoekster slaagt er niet in duidelijk te maken om welke reden de nationale garde precies naar haar op zoek zou zijn en het is evenmin aannemelijk dat verzoekster zonder problemen een vlucht kon nemen op de internationale luchthaven van Caracas mocht de nationale garde effectief op zoek naar haar zijn geweest (2) na het eerste incident zou er niets meer zijn gebeurd tot ze in 2016 plots opnieuw naar verzoekster begonnen te zoeken bij haar vader thuis, ondanks de bedreigingen aan het adres van haar familie gebeurde er verder niets met haar familie, het is niet duidelijk waarom ze al meer dan vijf jaar zo belangrijk zou zijn dat de nationale garde zo intensief naar verzoekster zou zoeken (3) het is niet geloofwaardig dat verzoekster niet meer moeite zou doen om te proberen deze problemen aan te pakken mocht ze effectief vrezen voor haar leven of dat van haar familie (ii) het feit dat verzoekster vanuit Panama meermaals terugkeerde naar Venezuela getuigt evenmin van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (1) in mei 2018 nam ze het vliegtuig van Panama naar Venezuela en kon ze zonder problemen het land betreden, mocht ze effectief gezocht worden door de nationale garde, zou ze bij het binnenkomen meteen worden opgepakt of zouden ze weten dat ze terug was en haar opnieuw thuis komen zoeken (2) in juli 2019 keerde ze een tweede keer terug, ze vloog naar Colombia en kwam over land Venezuela binnen, op 15 juli 2019 zou de nationale garde de woning van haar vader zijn binnengevallen, de mannen sloegen haar vader in elkaar en zeiden dat ze verzoekster wilden spreken, de volgende dag ging haar vader klacht indienen, verzoekster legt deze klacht voor, hieruit blijkt niet dat haar vader deze klacht is gaan indienen, de klacht staat immers op naam van verzoekster, verzoekster legt uit dat haar vader de klacht ging indienen met behulp van een bevriende politievriend en dat die hem hielp het in verzoeksters naam te doen, deze verklaringen doen afbreuk aan de authenticiteit van de klacht aangezien verzoekster zelf verklaart dat ze nooit op het politiebureau aanwezig was, de bewijswaarde van de klacht wordt hierdoor dan ook in ernstige mate gerelativeerd, bovendien is de klacht gesteund op verzoeksters verklaringen en kan ze de feiten zelf niet bevestigen of ontkrachten, het medisch attest dat haar vader kreeg toen hij

naar het ziekenhuis ging de dag na de aanval lijst de verwondingen van haar vader op maar kan niets bewijzen over de oorzaak van zijn verwondingen, deze documenten doen niets af aan de inhoud van de beslissing (iii) verzoekster ondervond geen problemen ten gevolge van haar deelnames aan twee marsen toen ze zeventien jaar oud was, daarna ging ze nooit meer protesteren, deze deelnames zijn dan ook niet meer relevant voor het onderzoek naar haar aanvraag, de petitie die ze ondertekende tijdens haar verblijf in Panama heeft, gezien het ongeloofwaardig karakter van de ingeroepen vervolgingsfeiten, verder geen invloed gehad (iv) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, uit verzoeksters verklaringen kan niet worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoekster persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen (v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken (vi) de overige stukken die verzoekster heeft neergelegd, werpen geen ander licht op deze beslissing. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Venezuela dat ze ontvoerd, gefolterd, verkracht of vermoord zal worden of dat men haar familie iets zal aandoen, ze werd gezocht door de nationale garde.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.3. Vooreerst stelt de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoekster er niet in slaagt duidelijk te maken om welke reden de nationale garde precies naar haar op zoek zou zijn:

“Ten eerste slaagt u er niet in duidelijk te maken om welke reden de nationale garde precies naar u op zoek zou zijn. Behoudens één kort gesprek in juli 2015 kwam u nooit eerder in contact met de man die u zou bedreigd hebben en deed u nooit iets dat de aandacht van de nationale garde ongewild op u zou kunnen vestigen. Ook verklaart u dat u nooit eerder problemen had met de politie of de autoriteiten. U wordt er tijdens uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat het voor het CGVS niet duidelijk is waarom u precies gezocht zou worden en u wordt gevraagd dat uit te leggen. U antwoordt dat u eigenlijk geen idee hebt, dat het misschien gaat om macht of geld, maar dat u hier geen antwoord op hebt. U suggereert nog dat de nationale garde misschien losgeld voor u zou kunnen vragen (CGVS, p.13, p.16). Deze beweringen zijn echter louter gebaseerd op vermoedens die u op geen enkele moment weet hard te maken. Mocht de nationale garde effectief naar u op zoek zijn zouden zij bovendien toch op de hoogte zijn van het feit dat u het land in september 2015 verlaten had aangezien u vertrok van op de internationale luchthaven van Caracas. Deze informatie in combinatie met het gebrek aan duidelijke redenen waarom u gezocht zou worden zorgt er dan ook voor dat de geloofwaardigheid van uw relaas op losse schroeven komt te staan.

Een eerste incident waarbij men u kwam zoeken zou zich hebben voorgedaan vlak voor uw vertrek naar Panama in september 2015. Vijf mannen van de nationale garde, in uniform en in een officieel voertuig vielen het huis van uw grootmoeder binnen op zoek naar u (CGVS, p.12). Op dat moment was u echter bij uw overgrootmoeder. Uw grootmoeder waarschuwde u om niet meer terug te komen en u besloot van daaruit het land te verlaten. Het is echter niet aannemelijk dat, mocht de nationale garde effectief naar u op zoek zijn geweest, u zonder problemen een vlucht kon nemen op de internationale luchthaven van Caracas.

Na het eerste incident zou er volgens u niets meer gebeurd zijn tot ze in 2016 plots, zonder enige duidelijke aanleiding, opnieuw naar u begonnen te zoeken bij uw vader thuis (CGVS, p.13). Volgens uw verklaringen doorzochten ze zijn huis en stelden ze heel veel vragen. Daarna zouden ze ontelbare keren naar het huis van uw vader zijn gekomen. Ze klopten steeds op de deur, kwamen binnen en praatten met iedereen, ze gingen het huis rond en vroegen waar u was, soms bleven ze een uur, soms een paar minuten (CGVS, p.17). In 2017 zouden ze ook voor het eerst gedreigd hebben dat ze uw vader gevangen zouden nemen, hem zouden vermoorden of zijn familie iets zouden aandoen mocht u niet tevoorschijn komen (CGVS, p.13). Desondanks deze dreigingen en het feit dat u zich niet liet zien gebeurde er verder niets met uw familie. Volgens u gingen de bezoeken gewoon door tot zelfs na uw vertrek naar België. De laatste keer dat de nationale garde naar de woning van uw vader kwam zou in februari 2020 geweest zijn. Ook hier weet u opnieuw niet te verklaren om welke reden ze zouden stoppen met zoeken na februari (CGVS, p. 15). Evenmin is het duidelijk waarom u al meer dan vijf jaar zo belangrijk zou zijn dat de nationale garde zo intensief naar u bleef zoeken. Uw verklaringen omtrent deze bezoeken versterken dan ook het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal. Uw vader woont bovendien tot op de dag van vandaag in Venezuela en heeft verder geen noemenswaardige problemen ondervonden.”

Verzoekster zet in dit verband in het verzoekschrift uiteen dat ze eerlijk toegeeft dat ze de redenen van de hardnekkigheid niet kent, dat ze alleen maar weet dat haar problemen begonnen zijn op het ogenblik dat ze weigerde voor de overheid te werken, dat ze dus niet officieel door de nationale garde gezocht wordt maar door een man die voor de nationale garde werkt, dat dit ook een uitleg vormt voor het feit dat ze zonder probleem het land met het vliegtuig kon verlaten. Verzoekster vervolgt dat waar vragen gesteld worden over het feit dat ze tot in 2016 gezocht werd en daarna niet meer tot in 2017, ze opmerkt dat dit niet juist is omdat er in 2015 mannen in het huis van haar grootouders zijn gekomen en dat in 2016 haar vader bezoeken begon te krijgen, in 2017 begonnen ze te dreigen haar vader gevangen te nemen, de bezoeken van deze mannen werden dus niet onderbroken. Verzoekster wijt dit aan het feit dat er een fout is in de data in het gehoor, ze erkent dat ze de notities van het persoonlijk onderhoud heeft nagelezen maar ze stelt dat ze zich niet heeft geconcentreerd op de data omdat ze niet dacht dat dit een argument van weigering zou zijn. Verzoekster merkt op dat haar vader zich niet meer in veiligheid voelt wegens de bedreigingen die hij nog altijd krijgt, dat indien hij tot nu toe gespaard werd, dit aan verzoeksters grootvader lag die bij de regering werkte en afgevaardigde was van de nationale vergadering, waardoor haar vader beschermd werd, sinds het overlijden van de grootvader in augustus 2020 vreest verzoeksters vader voor zijn leven, haar vader moest in februari 2020 ook verhuizen, ondanks deze verhuis werd hij teruggevonden en kreeg hij weer het bezoek van mannen.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet weet waarom zij zo lang reeds gezocht wordt en dat dit inderdaad een aanwijzing is voor de ongeloofwaardigheid van haar relaas, samen met de andere elementen. Waar verzoekster stelt dat ze niet officieel door de nationale garde gezocht wordt, maar eerder door een man die voor de nationale garde werkt, strookt dit niet met haar verklaringen. Verzoekster verklaarde immers dat de personen die haar kwamen zoeken in september 2015 in het huis van haar grootmoeder (die zij als haar moeder beschouwde) “*leden van de nationale garde*” waren “*in uniform en in een minibus van de nationale garde*” (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12), de mannen die haar vader kwamen opzoeken bij hem thuis waren “*telkens dezelfde mannen. Dezelfde geüniformeerden, niet dezelfde personen*” (*ibidem*, p. 13). In juli 2019 vielen in het huis van haar vader “*weer mannen van de nationale garde*” binnen. Verzoekster verklaarde dat de man die haar in 2015 een job aanbood die verzoekster weigerde, iemand van de nationale garde was die haar moeder kende (*ibidem*, p. 12 en 14) en ook met haar grootvader langs moederskant had samengewerkt (*ibidem*, p. 15), dat ze zijn uiterlijk volledig beschreven heeft aan haar familie en dat haar familie zei dat er “*nooit iemand met die uiterlijke kenmerken naar het huis was gekomen*” (*ibidem*, p. 15). Uit deze verklaringen blijkt dus niet dat de man die haar een job had aangeboden en voor de nationale garde werkt, haar zocht eerder dan dat de nationale garde haar officieel zocht. Verzoekster verklaarde immers dat het steeds geüniformeerde mannen van de nationale garde waren die haar familie kwamen lastig vallen op zoek naar verzoekster, en niet zozeer een man die toevallig ook bij de nationale garde werkt. Haar uitleg in het verzoekschrift strookt dus niet met haar verklaringen en kan niet worden aangenomen. Evenmin kan dit worden aangenomen als reden waarom zij niet zou zijn tegengehouden door de nationale garde toen ze in september 2015 het land verliet via de internationale luchthaven van Caracas.

Waar verzoekster bepaalde jaartallen aan een vergissing wijt, geeft ze een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Daarin wordt immers gesteld dat er na het eerste incident in september 2015, niets meer gebeurde tot ze in 2016 plots zonder duidelijke aanleiding, opnieuw naar verzoekster begonnen te zoeken bij haar vader thuis, daarna kwamen ze nog ontelbare keren en in 2017 zouden ze

ook voor het eerst gedreigd hebben. Hieruit blijkt dus niet dat er na 2016 *“daarna niets meer tot in 2017”* gebeurt, zoals verzoekster in het verzoekschrift stelt. De vaststellingen in de bestreden beslissing steunen op verzoeksters verklaringen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13).

Inzake haar vader stelt verzoekster dat deze zich niet meer veilig voelt en dat, als hij tot nu toe gespaard is gebleven, dit te wijten is aan haar grootvader die bij de regering werkte. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat ze op de vraag *“Zijn ze na uw vertrek naar BE nog op bezoek gegaan bij uw vader thuis?”* (verzoekster vertrok op 20 juli 2019 uit Venezuela) antwoordde *“Ja, tot februari. De laatste keer dat ze kwamen was februari”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 15), dit is dus februari 2020. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dus dat haar vader sinds februari 2020 geen bezoeken meer krijgt van de mannen die haar zoeken en dus geen noemenswaardige problemen ondervindt. Verzoekster heeft tijdens het persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 6 oktober 2020, niet vermeld dat haar vader sinds augustus 2020 (datum overlijden grootvader) opnieuw problemen kent of zich onveilig voelt. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er een band zou zijn tussen haar vader en haar grootvader langs moederskant die lid was van de nationale grondwetgevende vergadering. Over haar biologische moeder stelt verzoekster immers *“Toen ik klein was kende ik haar niet. Ik leerde haar pas fysiek kennen toen ik zelf 18 jaar oud was. Die kennismaking duurde nog geen twee uur. Daarna belde ze me altijd, ook videoproepen toen ik bij mijn grootmoeder woonde. En daarna heb ik haar terug gezien in 2015. Toen ging ik haar altijd bezoeken op haar werk voor ongeveer één uur.”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). *“Hebt u na 2015 nog contact gehad met uw moeder? Ik heb haar enkel op sociale media, maar ze praat heel weinig tegen mij en ik ook tegen haar”* (ibidem, p. 9). *“Ja, mijn vader V.A. en R., zij communiceren niet sinds ik geboren ben. Ze vermeden elkaar altijd. Ik heb haar ook nooit iets verteld van wat er was gebeurd. Want we hadden niet echt een relatie, zelfs niet een vriendschappelijke relatie met elkaar, we waren zo maar kennissen. Ik was altijd degene die haar opzocht. Maar op een dag vond mijn vader dat mijn moeder dat moest weten en hij zocht haar op op het werk om haar alles te vertellen. Dit was net na het overlijden van mijn grootvader. Hij heeft daar verteld dat mijn leven in gevaar was, dat ze meerdere keren hadden aangegeven te weten dat ik in Pan(ama) was en dat ik kleindochter was van D.V.”* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14, R. is verzoeksters biologische moeder. *“Uw familie had een heel hoge politieke functie, dan gaat de nationale garde toch niet het risico nemen om de kleindochter van D.V. te ontvoeren? Ik heb geen idee want ik ken D.V. niet, ik heb hem nooit gekend en hij kent mij ook niet. Maar hij weet wel van uw bestaan? Nee. Hij wist niet van mijn bestaan. Mijn moeder heeft me verteld dat hij wel wist van haar kinderen maar alleen die met haar samen woonden. Zij is toch ooit bevallen van u, dan moet haar vader toch wel weten van het bestaan van nog een dochter? Haar vader heeft altijd in Caracas gewoond en haar moeder in Maracay. Ik veronderstel dat dat de periode was waarin ze uit elkaar gingen want mijn grootmoeder vertelt mij dat ze toen bij haar moeder is gaan wonen”* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). Uit verzoeksters verklaringen blijkt dus dat het mogelijk is dat haar grootvader langs moederskant niet op de hoogte was van haar bestaan, daaruit volgt dat hij mogelijk ook niet op de hoogte zal zijn geweest van het bestaan van haar vader. Zelfs al zou haar grootvader wel verzoeksters vader gekend hebben, dan nog lijkt het niet aannemelijk dat deze grootvader haar vader zou beschermen, gezien verzoeksters vader en biologische moeder geen contact hadden met elkaar en haar vader pas haar biologische moeder opzocht om haar over de problemen te vertellen net na het overlijden van verzoeksters grootvader, dit is augustus 2020. Daarom is het niet aannemelijk dat deze man verzoeksters vader zou beschermd hebben en dat verzoeksters vader na het overlijden van deze man opnieuw een angst zou hebben voor de mannen die op zoek zijn naar verzoekster. Verzoekster verklaringen in het verzoekschrift houden bijgevolg geen steek.

Waar verzoekster stelt dat haar vader in februari 2020 moest verhuizen uit schrik, strookt dit ook niet met haar verklaringen, ze stelde immers dat hij in 2019 zijn nieuwe huis gekocht heeft in Guacara (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Hij behield inderdaad een deel van zijn vroegere huis in Maracay, hij had zijn auto en garage daar en de familie van verzoeksters stiefmoeder woonde daar (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14).

De opmerkingen van verzoekster kunnen dus geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die op de verklaringen van verzoekster steunen.

2.3.4.4. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing overwogen dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster niet meer moeite zou doen om de problemen aan te pakken:

“Verder is het niet geloofwaardig dat u, mocht u effectief voor uw leven of dat van uw familie vrezen, niet meer moeite zou doen om te proberen deze problemen aan te pakken. Volgens uw verklaringen was de man die u benaderde in 2015 immers een vriend van uw moeder en van uw grootvader D. V.. U hebt

echter op geen enkel moment uw biologische moeder hierover aangesproken of geprobeerd te achterhalen wat het probleem was. U verklaart dat door te zeggen dat ze nooit geïnteresseerd was in u en dat u bang was dat ze niets zou doen. Het is echter niet omdat uw moeder nooit interesse in u toonde toen u opgroeide dat ze het niet erg zou vinden mocht u ontvoerd, opgepakt of vermoord worden (CGVS, p.16). Aangezien u uw moeder sinds enkele jaren opnieuw sprak mag toch verwacht worden dat u een minimale inspanning levert om via haar deze problemen aan te pakken. Bovendien verklaart u dat u haar voor u door de man werd aangesproken in 2015 één keer per maand zag wat betekent dat u toch een zekere band met haar had (CGVS, p.8). Ook na het overlijden van uw grootvader, toen u al in België was, stuurde u uw moeder een bericht om haar sterfte te wensen, waaruit blijkt dat jullie dus wel degelijk, zij het minimaal, contact hadden met elkaar (CGVS, p.9)."

Verzoekster legt in het verzoekschrift uit dat er een verschil is tussen wat de man, die beweerde een vriend van haar moeder te zijn, heeft verteld en de waarheid. Haar moeder heeft in werkelijkheid gezegd dat ze niet echt met hem bevriend was, dat het alleen maar om een kennis ging, dat bij het overlijden van de grootvader, deze haar moeder benaderd heeft om uitleg te krijgen, maar zij heeft daarop geantwoord dat het ieder voor zich is, daarom kon verzoekster niets doen en geen oplossing vinden met de hulp van haar moeder. Deze uitleg doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoekster inderdaad verklaarde in 2015 terug contact te hebben met haar moeder, toen ging ze haar ongeveer één keer per maand bezoeken op haar werk (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Het mag bijgevolg verwacht worden dat als verzoekster problemen zou hebben die daar ontstaan zijn (toen ze daar op haar moeder wachtte, sprak een man van de nationale garde die zei haar moeder te kennen, haar aan en bood haar een job aan, wat verzoekster weigerde), ze toch minstens aan haar moeder melding had kunnen maken van het incident kort daarna bij haar grootmoeder op 3 september 2015. Het is niet geloofwaardig dat verzoekster hierover niets zou verteld hebben aan haar moeder, omdat ze in die periode wel maandelijks contact hadden. Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

2.3.4.5. De bestreden beslissing vervolgt dat het feit dat verzoekster het veilig genoeg achtte om bij twee verschillende gelegenheden terug te keren naar Venezuela, in ernstige mate afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid:

"Daarnaast getuigt het feit dat u meermaals terugkeerde naar Venezuela, het land waar u beweert voor uw leven te vrezen, evenmin van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. In mei 2018 nam u het vliegtuig van Panama naar Venezuela en kon u zonder problemen het land betreden. Deze feiten doen dan ook opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Mocht u immers effectief gezocht worden door de nationale garde zou u toch bij het betreden van het land meteen worden opgepakt of zouden zij weten dat u terug in Venezuela was en u opnieuw thuis komen zoeken. U verklaart echter dat u geen enkel probleem had en dat ze pas maanden later opnieuw naar het huis van uw vader kwamen om u te zoeken. Van dat bezoek zegt u dat het hetzelfde was als altijd en dat er niets speciaal aan was (CGVS, p.18). Het is echter niet aannemelijk dat mocht u het land binnenkomen via de internationale luchthaven, dat de nationale garde hier niet van op de hoogte zou zijn en dat deze informatie bij latere bezoeken niet tegen uw vader zouden gebruiken. Het feit dat u probleemloos Venezuela in en uit kon via de internationale luchthaven doet dan ook verder het vermoeden rijzen dat u niet door de nationale garde gezocht werd.

De tweede keer dat u terugkeerde was in juli 2019, u vloog dan naar Colombia en kwam over land Venezuela binnen. Op 15 juli 2019 zou de nationale garde toen de woning van uw vader zijn binnengevallen, maar u was op dat moment in de nieuwe woning van hem en zijn gezin. Uw vader zou door drie mannen van de nationale garde in elkaar geslagen zijn. De mannen zeiden dat ze niet aan het spelen waren en dat ze met u wilden spreken. De volgende dag ging uw vader klacht indienen en ging hij naar het ziekenhuis. De klacht die hij indiende legt u voor tijdens uw persoonlijk onderhoud. Hierbij dient te worden opgemerkt dat nergens blijkt dat uw vader degene was die de klacht ging indienen. De klacht staat immers op uw naam en is vanuit uw standpunt geschreven. U zegt dat uw vader de klacht ging indienen met behulp van een bevriende politievriend en dat die hem hielp het in uw naam te doen omdat hij dacht dat als hij het op zijn naam zou doen het niets zou uithalen. Deze verklaringen doen dan ook afbreuk aan de authenticiteit van de klacht aangezien u zelf verklaart dat het een bevriende politievriend was die ze indiende en dat u zelf nooit op het politiebureau aanwezig was (CGVS, p.19). De bewijswaarde van deze klacht wordt hierdoor dan ook in ernstige mate gerelativeerd. Bovendien is ze gebaseerd op uw verklaringen en kan ze de feiten zelf niet bevestigen of ontkrachten. Naast de klacht legt u ook een medisch attest neer dat uw vader verkreeg doordat hij de dag na de aanval door de nationale garde naar het ziekenhuis ging. Deze klacht lijst de verwondingen die uw vader had op maar kan niets bewijzen betreffende de oorzaak van zijn verwondingen. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de inhoud van uw beslissing.

Het feit dat u het veilig genoeg acht om op twee verschillende gelegenheden terug te keren naar uw land doen in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uw argument zijnde veel van uw familieleden geen paspoort hadden en dat u uw familie heel graag wou terug zien is geen geldige reden om uw terugkeer te rechtvaardigen (CGVS, p.13). Mocht u effectief geloven dat uw eigen leven en dat van uw familie in gevaar was mag toch van u verwacht worden dat u er alles aan doet om te proberen vermijden dat u of uw familie schade wordt toegebracht."

Verzoekster brengt hiertegen in het verzoekschrift in dat ze niet officieel door de nationale garde werd gezocht maar alleen door een man die daarin werkte. Bovendien heeft ze verduidelijkt dat ze bij haar tweede terugkeer via de Colombiaanse grens is gegaan, in gezelschap van een man die voor een soort maffia werkt en die daardoor zonder probleem de grens kan oversteken zonder controles. Verzoekster benadrukt ook dat ze maar kort is teruggekeerd, eerst drie dagen en dan twee weken, dat het nodig was haar familie te zien en dat ze *"een vervangoplossing gevonden (had), in geval van problemen, door een vriendin die in Colombia woonde"*.

Uit hetgeen hierboven in punt 2.3.4.3. werd gesteld, is reeds gebleken dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij vermeld zou hebben door een bepaalde man gezocht te worden en niet op officiële wijze door de nationale garde. Haar herhaling van dit punt kan dus niet worden aangenomen.

Verzoekster heeft niet verklaard dat ze door een soort van maffiafiguur de grens werd overgebracht en daarom niet gecontroleerd werd. Verzoekster verklaarde inzake haar tweede terugkeer van Panama via Colombia naar Venezuela het volgende: *"Omdat ik mijn familie wou zien, zoals ik vertelde was ik de enige die er naartoe kon gaan mijn grootmoeder en zijn broers/zussen hadden geen PP dus ik besloot er zelf persoonlijk naartoe te gaan en Ven(ezuela) binnen te treden via de grens omdat daar geen mannen van de nationale garde zijn, alleen iemand die u begeleidt tot de plaats waar ze uw PP bestempelen en dan ben je vrij"* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18). Haar uitleg in het verzoekschrift strookt bijgevolg niet met haar afgelegde verklaringen.

De duur van haar verblijf is ondergeschikt aan het feit dat ze de grens overstak, wat een risico zou inhouden mocht ze werkelijk gezocht worden. Verzoeksters uitleg over een vervangoplossing door een vriendin die in Colombia woonde, is voor de Raad moeilijk te begrijpen en doet alleszins geen afbreuk aan de motieven over haar terugkeer naar Venezuela. De Raad sluit zich erbij aan dat het feit dat verzoekster dit veilig genoeg achtte, in ernstige mate afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid.

2.3.4.6. Inzake de klacht zet verzoekster uiteen dat deze door een advocaat werd ingediend, een kennis van haar vader, deze advocaat was een vriend van de agent die de klacht opgenomen heeft en ze hebben gehandeld alsof verzoekster deze klacht indiende.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze heeft verklaard dat de klacht op haar naam staat omdat haar vader ging met een vriend van hem, die een kennis had binnen dat politiekantoor en die persoon heeft hem geholpen om dat te doen, ze wist zelf niet wat hij daar ging doen en ze was er niet aanwezig (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18). Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat deze verklaringen afbreuk doen aan de authenticiteit van de klacht, aangezien ze zelf verklaart dat de klacht in haar naam is opgesteld en vanuit haar standpunt is geschreven, maar dat de klacht in werkelijkheid werd opgesteld door een bevriende politieagent en dat ze zelf niet op het politiebureau aanwezig was. Door louter te volharden in eerder afgelegde verklaringen, doet verzoekster geen afbreuk aan dit correct motief van de bestreden beslissing.

2.3.4.7. Verzoekster uit geen kritiek op het motief inzake haar vroegere deelnames aan twee marsen en haar handtekening op een petitie, en op het motief inzake de overige door haar ingediende documenten. Bijgevolg eigen de Raad zich deze motieven toe.

2.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

2.3.5.2.1. Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

2.3.5.2.2. Verzoekster poogt verder ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door te wijzen op de schrijnende en mensonterende situatie in Venezuela en het feit dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te lenigen en verwijst daarbij naar een rapport van de High Commissioner for Human Rights van juni 2018 en de UNHCR *“Guidance Note”* van mei 2019.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.5.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus 15 mei 2020, p. 16-17).

Het geweld in Venezuela is wijdverspreid en de oorzaken ervan zijn veelzijdig en complex. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Het geweld in Venezuela wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *colectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “*COI Focus – Venezuela Situatieschets*” van 15 mei 2020 blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolívar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Verzoekster verklaart vanaf haar jeugd tot aan haar vertrek naar Panama verbleven te hebben in de deelstaat Trujillo bij haar vaderlijke grootouders die ze als haar ouders beschouwt en dat haar grootmoeder nu tijdelijk omwille van de coronacrisis bij haar vader woont in Valencia, in Guacara (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), dit is in de deelstaat Carabobo. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst, namelijk de deelstaat Trujillo, of in de deelstaat Carabobo een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Trujillo of in Carabobo is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET